

Joi, 10 decembrie

Ziua decernării premiilor Nobel

Femeia cunoscută drept Pisicuța simțea greutatea armei care-i atârna sub brațul drept. A azvârlit țigara, și-a ridicat rochia și, cu multă grijă, a strivit mucul cu sandaua cu toc înalt.

Să văd dacă găsiți vreo urmă de ADN acum!

Ceremonia de decernare a Nobelului dura deja de trei ore și 39 de minute în sălile de evenimente ale Primăriei. Dansul era în toi, iar muzica răzbătea până afară, în frigul străzii. Ținta părăsise masa din Sala Albastră și urca scările spre Sala Aurie. SMS-ul primit pe mobil îi indica poziția țintei, cât se putea de precis în circumstanțele prezente.

A oftat, realizând cât era de iritată, ceea ce a făcut-o să-și dea o palmă mentală. Trebuia să se concentreze. Nu avea timp pentru griji existențiale sau cariere alternative. Aici era vorba de supraviețuire elementară.

S-a forțat să se concentreze asupra viitorului imediat, asupra secvenței de evenimente, pe care-o învățase pe de

rost până la plictiseală, având certitudinea că-și va duce treaba la bun sfârșit.

Așa că a pornit la treabă, cu pas ușor și măsurat — unu, doi, trei — pietrișul și sarea erau aspre sub tălpile subțiri ale sandalelor. Temperatura scăzuse sub zero și se formaseră petice înghețate pe sol — un detaliu la care sperase, dar de care nu putuse fi sigură. Frigul o făcea să se ghemuiască, devenise palidă și-i lăcrimau ochii. Poate că era mai bine să aibă ochii roșii.

Polițiștii în uniformă și cu veste galbene erau la locurile stabilite, câte doi de fiecare parte a arcadei care forma intrarea Primăriei din Stockholm. Și-a calibrat toate resursele interne.

Era momentul pentru primul reper: palidă și frumoasă, înghețată de frig, cu telefonul în mână. Ta daa, să înceapă spectacolul!

A pășit sub arcadă tocmai când din clădire ieșea un grup vesel și cam afumat. Vocile lor sunau spart în aerul rece, iar răsetele se duceau departe, cu ecou. Lumina indirectă de pe fațada clădirii le arunca umbre lungi pe fețele vesele.

A privit în jos și s-a îndreptat spre primul polițist în momentul în care grupul gălăgios începea să strige după un taxi. Când polițistul a încercat să-i vorbească, și-a aruncat brațele în lături, prefăcându-se că alunecă. Bărbatul a reacționat din instinct, așa cum fac bărbații, și a apucat-o de braț, într-un gest de ajutor. Stânjenită, a bâlbâit ceva într-o engleză de neînțeles și s-a îndreptat spre intrarea principală, 33 de pași numărați.

Al dracu' de ușor. Sub demnitatea mea.

Curtea Primăriei, încadrată de steaguri, era plină de limuzine cu geamuri fumurii; cu coada ochiului a

recunoscut agenții de pază. Oamenii se revărsau în valuri din clădire, aburul ieșindu-le din gură în rotocoale alburii. Lacul Mälaren se întindea dincolo de mașini și de grădină, negru și strălucitor.

Și-a croit drum spre cel de-al doilea reper: intrarea în Sala Albastră. A trebuit să se oprească, pentru că un tip în vârstă bloca ușa. Omul s-a dat într-o parte pentru a lăsa un grup de bătrâne să iasă; și-a mușcat limba și a așteptat tremurând în frig ca fosilele să se miște. În timp ce se îndrepta spre garderobă cu telefonul în mână, un domn amețit bine i-a adresat o remarcă impertinentă; l-a ignorat însă și și-a croit drum spre reperul numărul trei.

Annika Bengtson s-a ridicat de la masa numărul 50, iar partenerul ei, redactorul-șef de la publicația *Science*, i-a ținut scaunul. Femeia și-a dat seama că nu se prea ținea bine pe picioare. Șalul era gata să-i alunecă și l-a strâns mai bine în jurul taliei. Era atât de multă lume, atât de multe culori învolburate peste tot. Cu coada ochiului l-a zărit pe secretarul permanent al Academiei Suedeze, care trecea grăbit pe lângă masa ei. Mamă, ce tip bine!

— Mi-a făcut plăcere.

Redactorul-șef i-a sărutat mâna, după care s-a pierdut în mulțime. Annika a zâmbit politicoasă. Poate că omul fusese vexat de refuzul ei, când o invitase la dans.

Jucându-se cu șalul, s-a uitat la ceas. Putea să mai stea, nu trebuia să se întoarcă la redacție așa repede. Anders Wall, de la finanțe, a trecut pe lângă ea împreună cu soția, intersectându-se cu directorul televiziunii suedeze.

A simțit că cineva se oprise în spatele ei. Era Bosse, reporterul de la celălalt mare ziar de seară.

— Câte stele acorzi pentru antreuri? i-a șoptit el, mult prea aproape de ureche.

— Patru capete de mort, a răspuns Annika, nemișcată, simțindu-i haina lipită de umerii goi. Câte puncte crezi că merită decolteul prințesei Madeleine?

— Doi pepeni galbeni. Dar discursul tipului care a primit premiul pentru medicină?

— Opt somnifere...

— Îmi dai voie?

Bărbatul făcu o plecăciune teatrală, iar Annika aruncă o privire scurtă împrejur pentru a se asigura că redactorul de la *Science* nu era în preajmă. A dat apoi afirmativ din cap. Și-a înghesuit poșeta elegantă de seară în geanta mai mare, pe care a aruncat-o pe umăr.

Șalul cel bun al bunicii îi acoperea jumătatea brațelor și, în timp ce fusta-i foșnea, Bosse a luat-o de mână și a condus-o spre treptele care duceau la Sala Aurie. S-au strecurat printre mese, flori și pahare de cristal. Annika sărise peste vin, îl gustase doar pentru a ști despre ce scrie (ceea ce era o insultă față de cititori, nefiind pricepută la vinuri). Chiar și așa, se simțea amestecată, cam nesigură pe picioare. L-a luat pe Bosse de braț, ținându-și fusta cu cealaltă mână și au început să urce scările.

— Am să mă împiedic. Am să cad în fund și o să mă duc la vale până o să dărâm cine știe ce politician important.

— Nimeni n-a căzut niciodată pe scările astea. Când le-au construit, Ragnar Östberg, arhitectul, a pus-o pe nevastă-sa să urce și să coboare scara o săptămână întreagă, în rochie de seară, ca să fie sigur că nu poate cădea nimeni. Scara și-a făcut perfect datoria de-atunci, dar pe nevastă-sa au lăsat-o nervii și a divorțat.

Annika a început să râdă.

În curând va trebui să plece la redacție și să se apuce de scris. În curând vraja se va rupe, rochia lungă și vapo-roasă se va transforma într-un top de la H&M și o fustă din poliester cu suficientă electricitate statică încât să funcționeze bineșor pe post de aspirator.

— Pe bune, e nebunie totală să participi la așa ceva.

Bosse a luat-o de braț și a ajutat-o să urce ultimele trepte, așa cum câștigătorul Premiului pentru Chimie o ajutase pe regină.

Au ajuns la balconul lung, care dădea deasupra Sălii Albastre, apoi au trebuit să se strecoare prin mulțimea care se înghesuia în jurul unei mese cu băuturi, chiar la intrarea în Sala Aurie.

— Un dans înainte de plecare? a întrebat-o Bosse, iar ea a aprobat din cap.

— Da, unul singur, după aia trebuie să plec.

Au pășit în Sala Aurie, fantastica sală de bal, cu pereții plini de lucrări de artă și mozaicuri lucrate în aur adevărat. Orchestra cânta, dar Annika n-o auzea, totul în jur era o tapiserie de sunete. Important era că se afla aici, că Bosse o ținea în brațe și că se învârtea odată cu mozaicul auriu.

Tavan arcuit, podele din piatră: femeia cunoscută drept Pisicuța intrase în clădire. Mătășurile foșneau și se întindeau pe burțile pline, lavalierele se frecau de cefele înroșite. S-a strecurat neobservată printre celelalte rochii de seară, n-avea nevoie să privească în jur. În ultimele luni vizitase deja de câteva ori sălile și galeriile Primăriei, cu tururi organizate, în trei limbi străine. A făcut fotografii și a cercetat zona cu grijă, a făcut repetiții, a făcut până și teste de alunecare; își cunoștea lungimea pasului și știa unde se poate opri să-și tragă sufletul.

Clădirea era impresionantă, trebuia să recunoască. Iar cea mai tare treabă era arhitectura.

Doisprezece pași până în Sala Albastră.

S-a oprit sub stelele în șase colțuri din galeria mărginită de coloane și și-a adunat gândurile, înainte de a intra în sala amețitoare, 1526 de metri pătrați ușor asimetrice, resturile dineului, oameni înghesuți pe pardoseala de marmură, lumina reflectată în mii de pahare. Familia regală plecase și, odată cu ea, și oamenii din Serviciul de Informații. Și-a permis un scurt moment de meditație și a realizat că i-ar fi plăcut mult mai mult să ia parte la dineu, decât să-și facă treaba pentru care venise. Tema dineului fusese *Vânturile nordice*, ceea ce suna dezgustător, dar aranjamentele arătau bine.

La dracu', e cazul să-mi găsesc o altă meserie!

Asta e. Al patrulea reper. Cotești la dreapta, strângi umerii, arunci o privire rapidă.

S-a îndepărtat de coloanele duble de granit și a pornit spre scară, zece pași cu tocurele alea înalte. Acum muzica din Sala Aurie se auzea cu claritate.

O secundă mai târziu în fața ei stătea un bărbat care-i spunea ceva de neînțeles. S-a oprit, a făcut un pas în lături, apoi încă unul. Nenorocitul n-o lăsa să intre și a trebuit să-l dea la o parte și să urce în fugă cele 42 de trepte, fiecare treaptă înaltă de 13 centimetri și lată de 39.

A urmat balconul lung al Sălii Albastre, șapte uși până la Sala Aurie, șapte uși până la capodoperele de acolo, *Regina din lacul Mälaren* și *Sfântul Erik*.

Înainta fără efort acum, rapid, la căldură. A trecut de toate ușile și a ajuns la ultima. Muzica se auzea mult mai tare, o schimbare de tonalitate; se apropia finalul piesei și

ea a pășit în mijlocul mulțimii de dansatori. Acum chiar trebuia să se concentreze.

Pentru prima dată de când începuse acest job, avea senzația familiară de excitație, simțea invazia de adrenalină care-i ascuțea simțurile, acel sentiment de satisfacție copleșitoare. Milioanele de piese de mozaic îi sclipeau în ochi, înfigându-i-se în creier; a privit împrejur, muzicienii din colțul îndepărtat, lângă urâtenia de *Regină din lacul Mälaren*, se pregăteau pentru crescendo. A început să scaneze îmbrăcămintea, oamenii, trebuia să localizeze ținta. *Acum*.

Iat-o.

Acolo, în linie dreaptă față de al cincilea reper se afla al șaselea reper, dansa și se bățâia încoace și-n acolo. Ha!

90 de secunde de-acum încolo. I-a trimis un SMS scurt omului ei din umbră, a ridicat mâna dreaptă, și-a deschis poșeta de seară, a pus telefonul înăuntru, și-a pipăit revolverul.

Chiar atunci a fost împinsă de o formă care râdea tare și care se mișca la stânga ei. Ce dracu'? Podeaua i-a alunecat scurt sub picioare; și-a pierdut echilibrul, a mai făcut un pas neplanificat, tocul i-a intrat în ceva moale, cotul s-a înfipt în niște coaste, după care un schelălăit de durere în ureche.

Sunetul a venit atât de neașteptat, încât și-a ridicat capul și a privit într-o pereche de ochi fardați din greu, în care se citeau surpriza și durerea.

Rahat! La dracu'!

Și-a mutat imediat privirea și a făcut ultimii pași.

Arma era grea și masivă. Se potrivea bine în mână, iar concentrarea, care în sfârșit a cuprins-o, a avut darul să blocheze toate sunetele. Era calmă și cu mintea clară.

A ridicat geanta în direcția cuplului care dansa și a țintit în piciorul bărbatului primul foc. Sunetul abia auzit, reculul, minor. Bărbatul a căzut în genunchi, lăsând femeia neprotejată. A ridicat din nou poșeta, a țintit spre inima femeii și a tras al doilea foc.

A dat drumul revolverului în poșeta găurită, care-i atârna din nou pe umăr. Și-a îndreptat din nou privirea spre ușa de stejar; opt pași până la ușa de stejar, reperul următor; unu doi trei patru cinci șase (acum au început țipetele) șapte opt, a ajuns, a deschis ușa fără dificultate. Ușa s-a închis în urma ei fără zgomot, patru pași până la liftul de serviciu, două etaje până la parter, apoi trei pași pe panta spre intrarea de serviciu.

Concentrarea începea s-o părăsească, adrenalina se topea.

Mama dracului, încă nu, și-a șoptit supărată. Asta-i partea cea mai complicată.

La ieșirea de sub arcada sudică, frigul era paralizant. 98 de pași ai dracu' de alunecoși spre apă, o goană de 100 de metri.

Gardienii din curte s-au îndreptat de spate și, la unison, au dus mâna la ureche, la dracu'! Se așteptase să poată ajunge puțin mai departe înainte ca ei să-și dea seama ce se întâmplase. Și-a scos revolverul din geantă, lăsând ușa să se închidă. Trei indivizi păzeau fațada care dădea spre apă; i-a împușcat pe rând, conform planului, voia să-i imobilizeze, nu neapărat să-i omoare.

Scuze, băieți, n-o luați personal.

Un glonț tras de undeva din spate a lovit coloana de granit de lângă ea și o așchie de piatră a lovit-o în obraz, iar durerea neașteptată a făcut-o să se crispeze. S-a ghemuit repede, și-a scos pantofii și a luat-o la fugă.

Auzul îi revenea și a început să audă urletul puternic al motorului bărcii.

A părăsit umbra arcadelor, a făcut scurt la dreapta prin grădină, iarba înghețată îi scârțâia sub tălpi și i se înfîgea în carne. Din spate curgeau împușcături, zbură, sprinta cu pistolul și pantofii în mână, încercând să-și tragă rochia în sus.

Motorul s-a oprit, iar șalupa s-a aliniat la cheiul Primăriei.

S-a aruncat pe treptele de granit, pătrunsă de vântul de gheață.

Valurile lacului Mälaren loveau tare marginile șalupei, ceea ce a făcut-o să aterizeze forțat la pupa.

Sentimentul victoriei s-a risipit aproape imediat, fiind înlocuit de unul de iritare. Și-a dus mâna la obraz și a simțit că sângera. Fir-ar să fie. Măcar să nu rămână vreo urmă. Și mai era și al dracului de frig.

Abia după ce au lăsat în urmă turnul Primăriei și a început să-și scoată rochia de seară, a observat că își pierduse un pantof.

Copilul comisarului de poliție Anton Abrahamsson era în vârstă de trei luni și avea colici. De două luni urla din toți rărunchii zi și noapte, iar comisarul și soția lui erau la capătul puterilor. El se ducea la serviciu și avea parte de o pauză, dar pentru biata femeie lucrurile erau mai complicate. Anton încerca, în zadar, s-o mai liniștească la telefon:

— Iubito, trebuie să se calmeze la un moment dat. A râgâit? Ai încercat să-i dai Miniform?

Apelul de urgență a venit prin biroul de comunicații al Serviciului de Informații, tocmai în momentul când soția lui Anton izbură în lacrimi de oboseală.